

Farul Creștin

„Voi sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

Anul VI. NO. 12

Redacția și administrația: Arad, Strada Fabricii, No. 20.
Apare în fiecare Sâmbătă

Sâmbătă,
26 Martie 1938

Robul Domnului

„Iată de ce eu, Pavel, întemnițatul lui Isus Hristos...” (Efes. 4:1).

Numele pe cari și le dă Pavel, nu sunt totdeauna frumoase. El nu putea uita niciodată, că prigonise cândva biserica lui Dumnezeu. Dar au existat alte nume cu cari el se lăuda. Se numea de multeori „robul lui Hristos”. Și când era închis în Roma, s'a numit cu mândrie „întemnițat al lui Hristos”. De fapt, era prizonierul lui Nero. Prin puterea lui era ținut Pavel în lanțuri. Dar el știa că viața sa e în mâna lui Hristos. Lumea e sub stăpânirea dragostei și închisoarea intră sub această stăpânire. Un soldat, trimis de comandantul său, poate ajunge în greutăți și neplăceri. Ba poate cădea în mâinile dușmanului. Dar el știe că a ajuns aici, ascultând de porunca șefului său. Singura sa datorie e să afle care e voia căpitanului său și s'o facă. Așa a privit Pavel întemnițarea sa. Totul a venit din porunca lui Hristos. El era întemnițatul Domnului.

Roada acestei convingeri a fost că, au început să se petreacă lucruri minunate în închisoare. Câteva din cele mai frumoase scrisori ale istoriei au ieșit din ea. Prietenii l-au cercetat în închisoare ca să-l mângâie și s'au întors ei mângâiați și ușurați. Alții plecau dela el cu viețile înalte. Soldații cari erau legați de Pavel și-l păzeau, erau robiți de dragostea lui Hristos. Un curent de binecuvântare a început să curgă din acea cameră întunecoasă a închisorii.

Din aceasta învățăm cum să întâmpinăm loviturile și neplăcerile cari izbesc în viața noastră. Secretul e vechiu și obișnuit. E să primim orice ca din mâna Domnului. Să-I cerem numai să

ne arate ce trebuie să facem pentru El în starea în care ne găsim. Poate, o boală sau o nedreptate din partea oamenilor ne-a adus multă durere și suferință. Dar nicio temniță a trupului sau a sufletului, nu e înafara stăpânirii iubirii lui Dumnezeu. El știe care e cel mai bun lucru și cel mai bun loc pentru noi. Atâta vreme cât urechile inimilor noastre sunt deschise la șoapta Sa, nimic nu poate opri înfăptuirea scopului Său în noi.

Poate, temnița noastră e un pat de boală din care nu vedem nicio scăpare. Poate, începem să murmurăm și să fim amărâți. Aceasta e o cale de a întâmpina această nefericire. Dar să ne închipuim să am încerca drumul lui Pavel și am primi totul ca dela Domnul. El vrea să fim noi aici, în această stare, pentru un scop al Său bun pentru noi. Atunci toate se schimbă. Găsim care e misiunea și datoria noastră în starea în care ne aflăm. Sau temnița noastră poate fi o ocupație sau meserie neplăcută și obositoare. Ne găsim la un lucru pe care trebuie să-l facem, dar spre care n'avem nicio atracție. Totuși ne ține legați de el o viață întreagă. Dar niciun loc nu poate închide duhul ori ține lăuntrul să nu strălucească dacă, în loc să murmurăm, primim totul ca din mâna Domnului. R. Stevenson a cunoscut acest secret. „Acesta e postul în care sunt pus să slujesc”, a grăit el din patul său de boală, „și slujba mea e să fac fericiți pe alții”. Această convingere schimbă totul. Ea ne ia dintre lucrurile chinătoare al vieții, cari ne paralizază sufletul și ne pune în mâna lui Dumnezeu.

Dar dacă vrem să ajungem la acest secret, trebuie să avem

două lucruri. Trebuie să credem în rostul vieții, ca și Pavel. El a crezut că viața are un scop nobil și că nimic nu poate împiedeca pe Dumnezeu de a îndeplini acest scop în viețile noastre, dacă ne predăm Lui. Doi tineri se plimbau odată pe câmp, pe o noapte înstelată. „Sunt două feluri de stele”, spuse unul către celălalt, „stele cu noroc și fără noroc. Care e a ta?” — „Cea fără noroc”, îi răspunse trist tovarășul. Așa privesc unii oameni la viață. Ei n'au noroc în ea și nici nu cred că pot avea. Poate pun vina pe alții. Poate se știu pe ei vinovați. Dar cred că viața lor e pierdută și nu vor avea altă ocazie în lumea aceasta. Această părere a fost însă, respinsă de Isus. El a umblat cu orbii, bolnavii și cu acei cari nu aveau ocazia aceasta. Mesajul Lui față de toți a fost același. „Eu a venit ca voi să aveți viață și să o aveți din belșug”.

Lucrul acesta a fost dăruit fără deosebire. Cele mai întunecate vieți au putut fi aduse la lumină. Cea mai uscată viață a avut parte, ca prin ea să treacă râul limpede. Isus n'a consimțit niciodată că omul trebuie să fie stăpânit de împrejurări, ori cari ar fi ele, sau de vreun zid care să-l despartă de o viață fericită. „Totul din viața mea îmi cere să șed jos și să mor”, scrie un tânăr într-o carte eroică, „dar eu refuz să șed jos și să mor”. Dumnezeu poate foarte bine să vină și într-o viață din cele mai rele.

Secretul însă, iese din experiența iubirii lui Hristos. Pavel se numește robul lui Hristos. Cum a ajuns el să se numească așa? Pentru că a fost cucerit de El. Cuvintele pe cari le întreabă, arată aceasta. El a fost „arestat”

(Continuare în pagina 4-a)

Farul Creștin

Revistă religioasă

Anul VI. No. 12. 26 Martie 1938
Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:

Pe an 100 lei, pe 6 luni 50 lei.
In străinătate dublu.

Nu se primesc abonamente
decât cu trimiterea banilor
înainte.

Apare sub îngrijirea unui comitet.

Redacția și Administrația:

Arad, Str. Fabricii 20.

Telefon 24.62 Arad

Adresa telegrafică: FARUL Arad

Casier: N. Oncu, Arad, Str. Blanduziei 4

DELA REDACȚIE

Cu acest număr, trimitem MANA tuturor celor care au abonat-o. Cei cari n-au abonat-o până acum, o pot primi până la sfârșitul anului, dacă ne trimit 12 lei. Se poate cumpăra MANA și cu 4 lei bucata.

*

Mulțumim acelor surori și frați cari au răspuns la apelul nostru de a vinde foile noastre cu bucată. Rugăm și pe alții să le urmeze pilda. Ce frumos ar fi dacă la ușa fiecărei biserici s'ar găsi un frate care să vândă FARUL! Da, să vândă FARUL și literatură! În fiecare localitate s'ar găsi oameni dornici de lumină, cari să-l cumpere. Incercați, fraților!

*

Ținem cont să amintim acțiunea pe care o face simpaticul comerciant român, dl. Ilie Moț din Arad, Piața A. Iancu 19, cu ocazia apropierii târgului de primăvară. În cursul lunii Martie, acordă o reducere de 10 la sută la toate cumpărăturile de stoffe pentru femei, bărbați, copii, pânzetură, perdele, plapome și la toate lucrurile cari se pot cumpăra din această prăvălie. Demn de a fi sprijinit acest comerciant tânăr, care e singurul român în această branșă și în magazinul căruia ne putem aproviziona cu încredere, cunoscându-l de om corect și cinstit.

(Urmare din coloana 3-a)

iau în serios. Incercați însă, — de puțeli, — să-mi dovedeți că CREDINȚA baptistă e o abatere dela Biblie. Atunci am să vă iau în serios și am să vin cu sabia cea cu două tăișuri să ne războim. Sunt sigur că veți rămâne înfrânți.

I. COCUT.

Care e numele adevărat al urmașilor lui Hristos?

Cei ce se dau drept urmași ai lui Hristos, poartă azi o mulțime de nume: lutherani, catolici, ortodocși, metodști, baptiști, creștini după Evanghelie, pentecostali, adventiști, presbiterieni, etc., etc. Care din aceste nume e cel adevărat, cel potrivit Noului Testament? Ia'ă o întrebare interesantă. Ea poate fi pusă și altfel. Ce nume a dat Domnul urmașilor Săi și lucrării începută de El? Cum au fost numiți urmașii lui în Noul Testament?

Cineva se va grăbi, poate, să răspundă: CREȘTINI. Să studiem acest cuvânt. Pe vremea lui Hristos, robii unei familii purtau numele stăpânului. De pildă, robii lui CESAR se numeau CESARIANI. Dar și ceice deveneau urmași unui conducător, se numeau după numele lui. Tot astfel, după rădăcina numelui Mântuitorului, s'a format numele de creștin. Dela CRIST s'a format în limba greacă CRISTIANOS, în latină, CHRISTIANUS, și în română, CREȘTIN. În limba noastră avem un caz asemănător. Dela cuvântul Luther s'a format numele de Lutheran. Deci înțelesul cuvântului creștin e, sclav sau ROB AL LUI HRISTOS. Dar acest nume n'a fost ales de Hristos, nici n'a fost ales de apostoli sau biserici sub inspirația Duhului sfânt. El a fost O PORECLĂ, un nume de batjocură, dat de păgânii din Antiochia. Faptele 11:26.

E interesant să știm că, cuvântul creștin nu se găsește decât de trei ori în tot Noul Testament. Odată Luca îl ia din gurile păgânilor din Antiochia. (Faptele 11:26).

Allă dată îl găsim în gura lui Agripa, tot un păgân, când îi spune lui Pavel: „Curând mai vrei tu să mă îndupleci să mă fac CREȘTIN!” (Faptele 26:28). Și ultima dată îl găsim scris de Petru, când spune: „...dacă suferă pentru că ESTE CREȘTIN, să nu se rușineze” (I Petru 4:16). Și aici Petru amintește că ucenicii, cari sufereau, erau acuzați că sunt creștini. Deci și el ia cuvântul tot din gura lumii păgâne.

Incheierea e, că numele de creștin a fost DAT DE PĂGANI ucenicilor lui Isus, ca un nume de batjocură. Însă ei l-au primit și au schimbat, cum spune un poet, „porecla în renume”.

În această privință există o mare asemănare între cuvântul „baptist” și „creștin”. Nici numele de „baptist” n'a fost ales de cei ce-l poartă azi. Cuvântul „baptist” e grecesc și se găsește pretutindeni în Noul Testament. El înseamnă boțezat sau scufundat. Acum vreo 300 de ani, lumea, văzând pe unii că se botează din nou, i-a numit „botezați” sau „baptiști”. Străbunii noștri în credință au primit această poreclă de batjocură și

au schimbat-o într'un nume de cinste.

Adevărul e că nici Domnul, nici apostolii Săi N'AU DAT NIMIC PE NUME și de aceea NU NE-AU LASAT ÎN BIBLIE NICIO NUMIRE pentru lucrarea spirituală, pe care au pornit-o. E adevărat, că în Biblie, urmașii lui Hristos sunt numiți: credincioși (Faptele 5:14), sfinți (Faptele 9:13), frați (Faptele 7:3), servii lui Dumnezeu (Rom. 6:22), calea (Faptele 18:26), ucenici, partida Nazarinienilor (nume dat de Iudeii prigonitori. Faptele 24:5), etc., dar niciunul din aceste nume n'a fost pentru toți, erau mai mult numiri locale, și descrieri ale caracterului urmașilor lui Hristos.

De aceea e una din cele mai mari greșeli ca credincioșii să se certe între ei pentru diferite nume. Aproape toate numele sunt bune și frumoase, DAR NICI UNUL NU MANTUIEȘTE! Apoi se pot născoci nume și mai frumoase decât cele cari există azi. De pildă, sunt unii dintre „Creștinii după Evanghelie” cari se laudă cu numele lor. Dar cineva poate să-și dea un nume mult mai frumos ca al lor, de pildă, „Ucenicii lui Hristos”. Dar aceste jocuri de cuvinte frumoase sunt zadarnice și periculoase. Ele pot despărți pe aceiași copii ai lui Hristos și să-i facă să se lupte unii împotriva alora în loc să lupte împreună împotriva păcatului.

Sunt numai două motive serioase cari îndreptățesc pe cineva să se despartă de alți credincioși: 1) Când aceștia au primit o învățătură contrară Bibliei; 2) sau când ei trăiesc o viață păcătoasă.

Dacă cineva m'ar întreba pe mine de ce port numele de baptist, nu m'aș lăuda că aces' nume e mai biblic decât altele. I-aș spune întâi, că l-am primit așa cum au primit primii urmași ai Domnului numele de creștin. Dar aș mai adăuga că îl port, pentru că l-a purtat Judson și Carey, Spurgeon și Bucken, Mullins și Ioan Botezătorul (în grecește numit „baptist”). El mai poartă azi peste 12 milioane de oameni a căror credință e cea mai apropiată de ce văd eu în Noul Testament. Această credință de care e legal cuvântul baptist, EA, CARE M'A DUS LA HRISTOS și MI-A DAT O VIAȚĂ NOUĂ, ea mă face să-l port. Și mă bucur că sunt baptist, nu pentru că acesta e cel mai frumos nume, ci pentru că îl au și alți frați cari merg pe același drum cu mine spre Patria cerească și cari mărturisesc Evanghelia curată a Domnului Isus Hristos.

De aceea, cei ce nu sunteți de aceeași părere cu mine, nu veniți să loviți în numele meu de baptist, căci atunci nu vă

(Continuare în coloana 1-a)

PRIGONIREA SUB VALERIAN

253—260

De C. L. SEZONOV

Imediat după Decius, ajunge împărat Valerian, care, în primii patru ani de domnie, s'a purtat foarte omeneste și cu mult respect față de creștini. Dar, după anul 247, fiind sub înrăurirea unui vrăjitor egiptean, începu să prigonească pe urmașii lui Hristos. Prigonirea sub Valerian a durat vreo trei ani și jumătate. Creștinii au fost trecuți prin chinuri foarte grele și mulți

în 257, Saturniu din Toulouse, pe când indemnă un creștin să nu-i fie teamă de moarte, fu arestat și silit să se închine zeilor păgâni. Văzând că se împotrivesc, judecătorul îl condamnă la moarte și să fie ucis în felul următor: după ce a fost chinuit în toate chipurile, a fost legat de coada taurului sfânt din templul păgân. Apoi a fost târât pe trepte în jos, sdrobindu-și

comoara bisericii. El ceru un răgaz de câteva zile ca să pună în ordine comoara bisericii și, apoi va da de știre autorităților. Între timp Laurențiu a adunat pe toți săracii, bătrânii și văduvele de cari se îngrijea biserica și, chemând pe guvernatorul roman, i-a zis: „Iată comoara adevărată a bisericii”.

Văzându-se păcălit, judecătorul roman porunci ca Laurențiu să fie biciuit cu nuiiele de fier și să fie tras pe roată, ca să-i sdrobească oasele. În fața curajului și liniștei lui Laurențiu, judecătorul mâniat, porunci ca martirul să fie așezat pe un grătar sub care să mocnească un foc slab, ca moartea lui să fie mai dureroasă și mai de lung timp. Dar liniștea sufletească a creștinului, în timpul acestor chinuri de nedescris, a mișcat atât de mult pe cei de față, că mulți imediat au trecut la Creștinism.

După mai mult timp de suferință pe grătar, Laurențiu s'a adresat judecătorului roman, care era de față, cu o glumă ironică, care, tradusă din latină în limba noastră, înseamnă:

„Această parte a fost prăjită în deajuns, deaceia, tiranule, încearcă-mă și vezi, dacă crud sau prăjit, sunt bun de mâncat”.

Apropiindu-se sfârșitul, Laurențiu își ridică ochii spre cer și, în rugăciune, își încredință sufletul Atotputernicului Dumnezeu. Acestea s'au întâmplat în anul 258.

Groapa de var

Dar una din cele mai crude prigoniri, sub Valerian, s'a întâmplat la Utica, unde peste 300 de creștini au fost adunați, din ordinul împăratului, și așezați lângă o mare groapă de var. Nu departe de groapa de var se afla așezat un altar pe care fumea tămâia în cinstea zeului Jupiter. Creștinilor li s'a poruncit să aleagă între altar și groapa de var; între a jertfi idolilor sau a rămâne credincioși lui Hristos. Toți într'un suflet au refuzat să aducă

(Continuarea în pag. 4-a)

Laurențiu pe grătar.

capul de treptele templului.

Moartea lui Laurențiu.

El a fost unul din diaconii cei mai de seamă ai bisericii din Roma. Sixtus, presbiterul bisericii, cu câteva clipe înainte de moartea lui de martir, a prezis că, peste trei zile, se va întâlni cu Laurențiu în cer. În scurt timp Laurențiu fu arestat și silit să spună unde se ascunde

Numărul martirilor a fost foarte mare sub Valerian. Sixtus, presbiterul bisericii din Roma, a fost arestat în catacombele (niște peșteri și tuneluri sub pământ) orașului, tocmai când împărțea Cina Domnului. După o scurtă judecată, a fost dus înapoi în catacombe și ucis, ehiar pe locul unde a stat când a împărțit Cina Domnului.

„MARE ESTE SECERIȘUL!”

de A. Bălgrădean

Ev. Luca, 10:2.

Când Domnul a trimis pe cei 70 de ucenici, între alte cuvinte, a spus și cele de mai sus. S'a simțit atunci și se simte și azi lipsa de lucrători pentru „marele seceriș”. La noi aici, în Jugoslavia, se simte mai mult ca ori unde. Lipsa de adevărata lumină a Evangheliei se vede la fiecare pas. Călătorind pe vapor către o stațiune, vesteam Evanghelia. Un birtaş n'o putea suferi. A început să strige: „Așa un om trebuie spânzurat! Ne strică legea și rălăcește poporul...” Un preot se scoală, apără și spune: „Dragii mei, ferice de cine poate face ceea ce ne spune dumnezeul. A slugi pe Dumnezeu e frumos”. Această țară este vestită prin comerțul cu prune. Totuși este o slăbiciune. Prunele stricate și nevândute le fac rachiu. Se bea la botozuri, la nunți, la pomeni, la praznice. Cu butoaiele pe cărăuș, oamenii strigă prin sate, fac reclama, predică băutura. Din această cauză vin a'dea nenorociri și dureri. Lângă Mostar, s'a băut așa de mult la o nunță încât, atunci când unul a strigat să iasă afară, căci arde casa, erau așa de beți că 30 persoane, între cari era și mirele, s'au făcut scrum. Tot în acele părți se fac pomenile în curtea bisericii, unde oamenii beau alcoolul adus și totuși sfârșite de câteva ori cu bătaie, moarte și sânge. Pe lângă toate acestea se fin religioși. Între așa fel de oameni a lucrat fr. Petru Mateiaș din Jugoslavia, timp de trei luni. Fratele a fost ajutat, din dragoste pentru păcătoși, de câțiva frați de aci, dar jertfa cea mai mare au făcut-o câțiva frați din Sederhat. Cu aju-

torul acestor frați, fr. P. Mateiaș a predicat Evanghelia în patru sate la cam 600 suflete. A ținut vreo 30 de ore de rugăciune și 56 servicii de evanghelizare în public. Pe lângă aceasta, frații din Sederhat au dăruit câteva sute de Evanghelii pentru săraci. Dumnezeu va răsplăti însuși fraților din Sederhat.

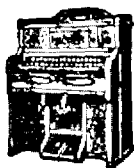
Un lucru ce m'a mișcat adânc e că într'un număr din FARUL, am citit cum frații leproși au dat pentru misiunea în străinătate. Pe noi, cei de aici, când am citit aceasta, ne-a mișcat adânc. Putem să predicăm și să spunem: „Ascultați păcătoșii... Leproșii vă spun să vă pocăiți!... Suferința lor a fost ușurată prin aceasta că au dat din sărăcia lor, ca păcătoșii din străinătate să audă Evanghelia. Leproșii ajută să fiți mântuiți...”

Cred că va veni o vreme când vom fi asemenea lui Isus. Acolo ne vom întâlni cu mulți frați. Nu va mai fi acolo nici bolnav, leproș, sau bătrân. Acolo frații din România vor vedea rodul muncii lor. Ce frumos va fi când frații din Jugoslavia vor întâlni pe leproșii, cari au dat banul lor ca păcătoșii de aici să audă despre Isus! Pe frații din Sederhat cari au jertfit ce au putut și apoi mii de frați cari au lucrat și au jertfit pentru păcătoșii din străinătate.

Slavă lui Dumnezeu! Evanghelia se împarte și se predică. Sute de păcătoși aud vestea mântuirii, iar când alături de noi sunt mii cari au același gând, ne face să fim încurajați, mai ales când și leproșii, — frații noștri — sunt gata să jertfească și să ajute la salvarea lumii pierdute.

A INCETAT DIN VIAȚĂ fratele G. Muntean din Arad-Șega în etate de 79 de ani. A fost un bun prieten cu fratele Urcan mort cu câteva zile înainte de el. Serviciul înmormântării a fost oficiat de fr. I. Moț, I. Teretean, T. Neța, N. Oncu, I. Negrău și E. Jiva. A cântat corul din loc.

Harmoniuri
bune și ieftine
pentru biserici
și familii găsiți
la.

Francisc
K e c s k é s
Timișoara IV.
Str. Bolintineanu No. 16

Prigonirea sub Valerian

(Urmare din pagina 3-a)

jertfe zeilor și, cu un curaj uimitor, au sărit în groapa cu var clocotind. Într-o clipă toți au fost arși și înecați.

Însă Valerian nu scapă de mânia aprinsă a lui Dumnezeu. În lupta cu Perșii fu luat prizonier și făcut rob. După șapte ani de robie, cu toate că a fost în vârstă de 85 de ani, Valerian fu chinuit, îi se scoaseră ochii, pielea îi fu jupuită și apoi fu frecat cu sare. În chinuri grele, de neînțeles pentru mintea noastră, a murit acela, care a ridicat mâna contra copiilor lui Dumnezeu.

Va urma:

Prigonirea sub Dioclețian.

„Căci pentru mine a trădi este Hristos”

Nou!

Nou!

Cântările Sionului

Cu peste 650 de cântări și legată bine, se găsește de vânzare cu 50 lei bucata.

Ceice comandă dela 10 bucăți în sus, primesc un rabat de 20 la sută.

Cereți-o cu ramburs dela Depozitul de Literatură Creștină,

Arad, Strada Fabricii No. 20.

Robul Domnului

(Urmare din pag. 1-a)

de Hristos, și luat rob. Iubirea aceea a schimbat totul. L-a legat de Hristos pe veci. Aceasta a schimbat și zidurile închisorii. „Isus Hristos a venit la mine în celulă” — scrie Samuel Rutherford în închisoare — „și fiecare piatră din zid a strălucit ca un mărgăritar”. David Livingstone a avut aceeași experiență. Isus a fost cu el în locurile sălbatice. „Isuse, numai gândul la Tine, îmi umple de dulceață inima”, a fost cântarea lui iubită. Tipete, sbierete, puteau să-i umple sufletul de groază și frică. Dar iubirea lui Isus l-a umplut așa de tare, că aceste nu mai aveau loc.

Acesta e secretul. Când noi cunoaștem prezența Sa, închisoarea se transformă. Ea devine un amvon, o capelă, un loc de părăsire și serviciu. Dar cum se câștigă această iubire? Singura cale e să depunem armele și să nu ne mai împotrivim sortii. George Matheson, predicatorul orb, a luat această cale. În loc să se amărăască din cauza vieții sale oarbe, nu s'a mai luptat, ci a lăsat ca dragostea să-i cucerească inima. „Fă-mă, Doamne, robul Tău, și atunci voi fi liber. Învăț-mă să predau sabia și voi fi biruitor”. Dragostea aceea ne va face rohi când vom înceta lupta și vom depune sabia la picioarele Sale.

Un observator a văzut o nouă stea pe cer, care nu se văzuse până acum. Ea e de 3 mii de ori mai mare decât soarele nostru și are un diametru de aproape 4 miliarde de km. Ea e la o depărtare de 15.000 de bilioane de km. dela pământul nostru.

Unde-i pacea?

De G6. N. P.

Era prin anul 1870, la Sedan, în războiul Franței cu Germania, Măcelul fusese îngrozitor în acea zi.

După o înaintare reușită a Francezilor, fu o pauză scurtă. Câțiva soldați, purtând pe umeri un camarad rănit, își făceau drum cu greu prin mulțimea soldaților morți.

Rănitul, simțind că moare, le zicea stăruitor să nu se mai ostenească zadarnic cu el, ci să-l lase jos și să plece la noul a'ac ce se pregătea. Ei ascultară cu părere de rău și se duseră.

După ei trecu un ofițer, care-l întrebă de dorește ceva.

— Nimic, Domnule... vă mulțumesc! — răspunse rănitul, încercând să ducă mâna la chipul ca să salute, în timp ce descoperea a dără de sânge ca se scurgea pe dedesubț.

— Puțină apă nu vrei? Poate ți-e sete, căci ai dureri.

— Nu!.. Mulțumesc... căci o să mor.

— Cum, nu pot să-ți fiu de niciun folos? Mi-aș lua bucurios însărcinarea să-ți scriu la rude salutul tău și starea ta, — zise ofițerul cu milă la vederea sângelui ce curgea.

— N'am pe nimeni cui să-i scriu, — zise rănitul lăcrămând. Dar ducă ți-nești atât, vă rog să căutați în ranita mea. E un Noul Testament. Deschideți în el la Evanghelia după Ioan 14. Aproape de sfârșit, e un loc unde se vorbește de pace. Fiți bun și mi-l citiți. Vreau să-l mai aud încă odată.

Ofițerul se aplecă și scoase cu mâna iremurând o carte uzată. Căută capitolul și găsindu-l, ochii prinseră repede versetul dorit. Tresări. Privind însă pe soldat, zări cum i se așternea pe față o lumină de bucurie la vederea dragului său Noul Testament, ce-i fusese tovarăș de drum și de căpătâi, atât timp. Iar faptul că i se împlinea dorința cea din urmă, adică să-i mai audă odată cuvintele, făcea ca raze puternice să joace pe fața-i suplă. Inseși ochii par'că îi vorbeau de credința și nădejdea ce creșteau în adâncul lor, — că ofițerul, aducându-și aminte de ceva de mult, podidit de lacrimi, își întoarse repede capul dela el.

Nu numai că acea liniște adâncă ce gâsea zămbete în durere, îl copleșea. Dar o icoană scumpă părea că vede acum pe mama sa iubită, ce, acum câțiva ani, tot așa murea în fața lui. Nu putu să-și mai reție un suspin lung ce-i năvălea din piept:

— Oh, credință... credință... ce dai așa fericită nădejde, ce îmbrățișează veșnicia!

Și se gândea, cum disprețuia sfaturile mamei ce-i vorbea mereu de Dumnezeu

și de dragostea Lui mare, ce n'a pregetat să dea morții pe preaiubitul Său Fiu, pe care L-a împovărat cu păcatele omenirii, ca cine crede în El să nu se piardă, ci să fie mântuit. Cum îl ruga ea să se recunoască păcătos, să se întoarcă la Cel preainalt ca să ia iertarea gratuită prin credință... și meditănd astfel, adânci păreri de rău îi brăzdau fața întunecată.

Incepu să-i citească soldatului, versetul dorit. Dar nu putu continua. Un cușit par'că-i trecu prin inimă. Și-l citi numai pentru el, în gând. Era chiar același verset pe care buzele mamei i-l îngânau pe patul morții. Și acum era chemat să-i citească el însuși, tot în ultimul moment, unui tânăr creștin, asemeni plin de pace și fericire. Și unde?... În mijlocul unei sălbatice bălăii ce nimeau orice iubire, orice pace. În mijlocul distrugerii, sfârșirii ce nu cunoștea milă... unde trăia ura. Da, acolo trebuia să citească de pace, unde nu se putea găsi... decât la acest muribund.

Făcu însă, o mare efortare și citi din nou, — dar acum tare, — la versul 27 cuvintele blândului Isus: „Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Vă dau nu cum o dă lumea. Să nu vi se turbure inima, nici să se însălmănte”.

Și acum văzu ofițerul ce rău făcuse că n'a mai citit și el Noul Testament, — mai ales acum când avea mai multă nevoie de pace ca totdeauna, — când inima era cuprinsă și frământată de gânduri, când teama de necunoscut îl murea mereu și-l turbura... Da, trebuie să citească măcar deacum încolo! Căci simțea cum viața îi atârna de acest lucru.

Privi la rănitul ce zăcea la picioarele sale liniștit. Ce fericit era acum după auzirea cuvintelor! Par'că îi rădeau ochii și-i jucau mușchii feței storși de sânge. Ce privire!... N'o s'o mai uite niciodată.

Și, bieiuit par'că de gândul său și de viața nouă ce-i ședea înainte și pe care deabia acum începea s'o înțeleagă, toate gândurile potrivnice i se risipiră. Și cu trezit, zise: „Mare minune!.. Trebuie să se ascundă o adâncă taină în Creștinism, pe care eu încă n'o cunosc”. Apoi, privind cerul întunecat de fumul luptei, adăugă, dus pe gânduri: „O, credință, core ferești atât de mult pe cel ce moare în măcelul războiului... meriți să fii îmbrățișată!”

Soldatul ce privise tăcut pe ofițer, își strânse ultimele puteri și se ridică pe un col. Părea că se roagă lui Dumnezeu. Poate chiar și per'ru ofițer.

Apoi muribundul spuse cu voce întretăiată, din ce în ce mai încet: „Vă mulțumesc, domnule... plec în pace... Credința în Domnul meu Isus mi-a dat-o... A

suferit osândă'n locul meu... Curând voi fi cu El... Mântuitorul meu... Nu-mi mai trebuie nimic... Am totul... Il am pe El...

Glasul i se sfârșea de tot. Ofițerul, ca să-l audă, se plecă cu urechea lângă gura lui și deabia auzi șoptind: „Luați a-cestă carte... păstrați-o... citiți-o... Ea m'a condus la... Domnul meu... de mi-a dat viața... Vă v'a conduce și pe dumneavoastră...”

Fiorul morții însă, îi sînse ultimul cuvânt.

Larma atacului începuse. Ofițerul puse Noul Testament în buzunar și sguduit, plecă după ai săi la luptă, cu gândul îndreptat sus, că dacă v'a scăpa și de aici sănătos, să citească în scumpu-i dar, ce-l ducea cu drag.

Credinciosul soldat, rănit pe câmpia Sedanului, trecu spre cer, mântuit prin Hristos în care crezuse și se increzuse cu toată inima lui. Iar ofițerul scăpă din război cum dorise. Își liniu săgăduința, citind cu însetare Cuvântul Dumnezeesc, ce-l păstra cu scumpătate acum. Și își găsi și el iertarea și pacea din sângele lui Isus Hristos. Mântuit, a putut să gusele adevărata fericire ce-o văzuse la cel căzut lângă Sedan, — ca s'o spună și altora ce se vor întoarce, prin el, la Dumnezeu.

Și pe acel câmp de duioasă amintire, prin grija ofițerului, se vede azi o piatră de mormânt pe care s'a săpat numele soldatului și al regimentului împreună cu acele cuvinte:

„Ți-a cerut viața și i-ai dat-o... O viață lungă, pentru totdeauna și pentru veșnicie” (Psalm. 214).

La acestea nu putem decât să adăugăm tot cuvintele Domnului Isus: „Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă a murit, va trăi” (Ioan 11.25).

Iată ce a putut să facă și să dea o viață jertfită în totul lui Isus: pacea și siguranța veșniciei.

Chiar și în clipa când se pregătea să treacă la El, n'a vrut să-și piardă timpul; ci, răscumpărându-l, să-l ducă încă un câștig spre slava Sa, de aici. Cine are pecetea răscumpărării pe el, ține s'o aplice și el, prin Isus, pe timp și pe oameni. Căci același Duh ce era în Isus, strigă din el: „Răvna Casei Tatălui meu mă mănâncă” (P. 69.9). Și sămânța dă roadă însulit de bogată, cu atât mai mare și mai plăcută, cu cât a fost semănată în timpuri grele și cu lacrimi.

TINERETUL BAPTIST din Cercul Faraoni, jud. Cetatea Albă, a ținut o frumoasă serbare la 27 Febr., la care au luat parte frați din 6 comune. Serbarea condusă de fr. Silvestru Țurcan a fost împodobită cu soluri și poezii.

Din lumea largă

Nu vă deserați de suferință, căci suferința — o știți — e condiția esențială a dezvoltării morale.

N. BALCESCU.

Suntem paralizați de vechea doctrină că omul este prin firea lui ticătos. Singura noastră inferioritate este aceea pe care singuri ne-o dăm. Am ajuns caricatura omului creat de Dumnezeu. Ne deprecem singuri, ne credem slabi și inferiori în loc de a ne ridica spre înălțimile superiorității.

O. S. MARDEN.

In rugăciune

Am o inimă 'ngânfată
Ce-a crezut numai în sine,
Sunt sătul de-acum încolo
Să rămân numai cu mine.

Ia-mă, Doamne, sub aripă
Și mă schimbă'n rugăciune,
Ca să-ți fiu în orice clipă
Viața 'ntreagă 'nchinăciune.

Pentru că Satan se luptă
Să mă piardă, — și mi-e teamă,
În Ghetsemane cu Tine
Ca să birui, Te rog ia-mă.

Dar ș'aici n'aș vrea ca Petru
Mintea mea să dormiteze,
Căci Satan ș'atunci pândeste
Inimile ce nu's treze.

Deci mă leagă strâns de Tine
Chiar de-aș merge înspre cruce.
Sunt sigur că voi învinge
Și Satan înfrânt s'o duce.

Iar rebela fire veche
Ce mă 'mpiedecă pe cale,
Fă Tu Doamne ca să treacă
Prin fiorii morții Tale.

Tu ce-ai pus hotar la cruce
Între lume și 'ntre mine,
Fă să nu fie nici-unul
Între ruga mea și Tine.

Pentru aceea — arunc pe cruce
Gânduri, clipe criminale,
Ca să-mi dai din ceru-Ți alte
Să le-aștern doar slavei Tale.

Vreau să lupt numa'n genunche,
Înarmat cu-a Ta credință;
Deci ia-mi Tu orice 'ndoială
Ca să merg la biruință.

Și mă țin sub aripă-Ți,
Preschimbând în rugăciune, --
Ca să-ți fiu clipă de clipă
Viața 'ntreagă 'nchinăciune.

G. Ponetti.

Știri din Viena. Unirea Austriei cu Germania a fost primită la Viena cu mare bucurie. Toți evreii neputând depune jurământul au fost scoși din funcțiunile publice, iar acei cari au încercat să treacă frontiera, au fost împiedecați de organele de pază. Mulți dintre bogătași au fost arestați, mulți se sinucid. Vechiul Reichstag german a fost dizolvat, alege-riile pentru noul Reichstag vor fi la 10 Aprilie, iar prima sedință se va ține la Viena în clădirea parlamentului austriac. Se afirmă că fostul cancelar Schuschnigg și-a anunțat demisia și va fi trimis într'un lagăr de concentrare. Iar fostul președinte federal, Miklas, s'a retras la o moșie a sa la țară. Campania electorală pentru plebiscit începe Joi dimineata.

Lituania a primit ultimatul Poloniei. În urma acestui fapt ministrul de externe a demisionat, dar demisia nu i-a fost primită. Ziarele anunță, că între cele două state vor exista relații bune bazate pe încredere și înțelegere. Această știre a fost bine primită în străinătate.

Se desființează sclavajul în Abisinia. Toți sclavii devin muncitori liberi cari lucrează pe moșiile mari, conform unui contract de dijmă; ei muncesc pământul și împart recolta cu proprietarul. Mulți sclavi vor căpăta pământ gratuit, unelte și vite de muncă.

Trupele japoneze fac mari progrese în sudul provinciei Shantung. Au cucerit fortificațiile Chi-

Ultima predică a lui Spurgeon

Cuvintele de încheiere a celei din urmă predici a lui Spurgeon au fost: „Timpul meu s'a sfârșit, totuși, eu am mult mai mult de spus. Dacă n'aș mai avea niciodată plăcerea să predic pentru Domnul meu pe acest pământ, aș vrea ca ultimă mărturie a credinței să spun: Că nimic, ci numai credința poate salva veacul al nouăsprezecelea; nimic, ci numai credința poate salva Anglia; nimic, ci numai credința poate salva biserica de acum; nimic, ci numai credința stătornică în marile și vechile doctrine ale harului, veșniciei și în Dumnezeu, care nu se schimbă, pot aduce biserica pe calea progresului și să o facă să câștige popoarele pentru Hristos; nimic, ci numai credința în Domnul Isus poate să mă mântuiască pe mine și pe tine”.

nezilor și ocupă multe orașe chinestești.

Au votat pentru Noua Constituție 74 de persoane, cetățeni români aflați la Paris.

Barcelona e bombardată de avioanele naționaliste. Totalul populației din regiunea ocupată de naționalisti se ridică la 160.000 de locuitori, și suprafața teritoriului ocupat la 6000 km. pătrați. În acest teritoriu se află minele de cărbuni dela Ultrilas și mai multe uzine mari.

În gările câtorva orașe românești se construiesc de către Direcțiunea Generală C. F. R. adăposturi subterane contra atacurilor aeriene.

Tulburările din Palestina n'au încetat. Un arab a fost condamnat la moarte pentru că a tras mai multe focuri de revolver asupra unui agent.

Șeful moscheii Omar a fost rănit de un necunoscut, pe când trecea pe stradă.

Polonezii cari stau mai mult de cinci ani în străinătate își pierd cetățenia polonă.

În Rusia. Un mitropolit și un arhiepiscop au fost arestați, fiind acuzați ca spioni ai troțkistilor. Multe mănăstiri au fost închise.

Mă rog prea puțin

— Mă rog prea puțin, deaceia simt un pustiu în sufletul meu.

— Mă rog prea puțin. Ochii îmi aleargă cu înfrigurare peste câmpiile mănoase ale binecuvântărilor cerești. Dar numai pentru o clipă. Nu găsesc nici un sprijin, fiindcă nu privesc în sus. Razele strălucitoare ale dragostei dumnezeiești nu pot să se răsfrângă pe fața mea, căci de oboseala drumului mi-am plecat capul. Privesc doar țărâna și spinii din cale. Măinile îmi atârnă grele. Tot trupul mi-e încovoiat sub povara îngrijorării. Picioarele mi-se împleticesc, obose, mersul mi-e greoiu, târăgănat.

— Mă rog prea puțin. Cer prea puțin. Fiecare firicel de praf îmi pare un bulgăre, un bulgăre îmi pare un munte. Îmi închid ochii de groază. Mă opresc. În urma mea vin alții, dar iată mă ajung și trec înainte. Ei merg cu fruntea senină și ochii lucitori de bucurie. Da, ei au putere. Ei se roagă mult, deaceia primesc mult.

— Mă rog prea puțin, cer prea puțin, primesc prea puțin.

-- Doamne, învață-mă să mă rog!

DIN LUMEA RELIGIOASĂ

FRAȚII RADU GHEORGHE, T. Moldovan și N. Stuparu, au cercetat pe frații din Cereul Sighișoara, vizitând 15 biserici și făcând 225 km. pe jos timp de 10 zile, aducând cu ei o mare binecuvântare și o adâncă reculegere și bucurii printre frații pe cari i-au cercetat.

A TRECUT LA CELE VEȘNICE, fr. Oltean Alexandru din Sânicuș, în 6 Martie. Actul înmormântării a fost îndeplinit de fr. Pop Ioan, însoțit de frații Conț Ioan, V. Morar, V. Hața, S. Ganți și Pop Ionel. A cântat corul și fanfara, condusă de fr. Pop Ionel.

BISERICA DIN JIMBORA a avut în 13 Martie o frumoasă serbare a tinerețului, condusă de fr. Pop I. Ca vorbitori

DELA UNIUNE

Fratele Ioan Cocuț, secretarul Uniunii, se găsește în București până prin 6 Aprilie. Frații cari au prigoniri de orice natură, să-i scrie în acest timp la următoarea adresă: L. L. Sezonov pentru I. Cocuț, str. Berzei 29, București 2. Fratele secretar poate ajuta în acest timp mai bine pe frați ca altă dată. De aceea sunt rugați să-i scrie urgent.

Ni se cer foarte multe lămuriri în legătură cu trecerile. Noi spunem apăsător din nou că domniile ofițeri ai Stării Civile sunt datorii să facă trecerea pe baza cunoștinței personale sau pe baza unei legitimații. De aceea frații cărora li se pun piedeci în cale, să facă îndată acele declarații așa cum le-am cerut în nr. 8 al Farului. Să scrie acolo tot ce le spune dl. ofițer al Stării Civile. Apoi să le trimită și să fie liniștiți. E greu pentru Dvoastră să știți ce arme puernice sunt aceste declarații pentru lupta noastră.

Nu treceți în registre nici în statistici pe cei ce n-au dovezi de trecere. Ei să se prezinte îndată la dl. ofițer al Stării Civile ca să treacă, iar dacă sunt refuzați, să se facă declarații și să fie trecuți între „CEI CU CERERILE DE TRECERE NEREZOLVATE”.

Vă rugăm ca, dacă aveți greutăți cu trecerile, să trimiteți despre ele declarații IMEDIAT la fr. I. Cocuț, în București, la adresa dată mai sus. Declarațiile să fie în două exemplare fiecare.

Recunoaștem cu mulțumire primirea următoarelor sume pentru Uniune: Biserica Zărand, 150 lei. Comunitatea Moldova Nouă, 1500 lei. Bicazul Ardelean, 150 lei. Turnu Măgurele și Pr. Ferdinand, 140 lei. Bis. Goleț, 150 lei. Casier: N. Oncu, str. Blanduziei 4, Arad.

au fost frații T. Rotar, S. Mihaltea și Chiș Ioan. Corul din Fântânele a împodobit serbarea împreună cu mai multe poezii și cântări.

FRATELE PETRU BALACI din Iam, jud. Caraș, ne scrie: Mulțumim lui Dumnezeu că și noi oameni de rând putem sta în fiecare săptămână de vorbă cu mulți, cari își jertfesc timpul pentruca să scoată Farul plin de știri și binecuvântări spirituale, la cari putem și noi lua parte și să ne bucurăm. Vă mulțumim că ați luptat cu răvnă, din răspuneri, ca să ne faceți această bucurie în fiecare săptămână.

PENTRU MISIUNEA ÎN STRĂINĂTATE s-au mai primit următoarele sume: Fam. P. Cristea, Caransebeș, 500 lei. Dionisie Amos, Balasinești, 50 lei. Seminariștii, București, 500 lei. Trandafir Sârbu, Tincova, 50 lei. Fam. Oprea Victor, Ampoița, 100 lei. Soc. Femeilor, Surducul Mare, 180 lei. Biserica baptistă, Madei, 100 lei. Biserica baptistă, Ciudei, 100 lei. Fam. Ilie Ciornei, Cernăuți, 100 lei. Colcer Gh., Gărbău, 50 lei. Ioan Părvu, Gărbău, 50 lei. Ruby Daniel, București, 2000 lei. Biserica baptistă, Pânzăreni, 65 lei. Alexandru Buțală, Sasca Montană, 100 lei. Biserica baptistă, Sânicuș, 200 lei. Frații C. N. și P. Aeran, Gh. Arnăuț, C. Albu, P. Pavel și D. Caracalean, Moldova Nouă, 1000 lei. Casier: L. L. Sezonov, București 2, str. Berzei nr. 29.

CU OCAZIA ÎNCHEIERII CURSULUI de note ținut în biserica baptistă din Cărsăuș, jud. Bihor, timp de 6 săptămâni, s'a ținut în 13 Martie, o serbare frumoasă, la care au luat parte frați din 7 comune. La această serbare a cântat corul și muzica din loc, conduse de fr. Creț I.

FRATELE PREDICATOR, Covaci Teodor, d'n Cârpești Mari, jud. Bihor, a făcut misiune prin județul Maramureș, ținând mai multe căsătorii și două ordinări, și a luat parte la conferința fraților d'n Maramureș. De aici fratele a trecut în județul Satu-Mare, unde deasemenea a cercetat frații din mai multe comune. Pretutindeni frații au avut mari bucurii.

INTRO MISIUNE FACUTĂ de fratele Mielăuș, dela 1 Martie a. c., în biserica din Vetiș, jud. Satu-Mare, frații au avut o mare bucurie. În biserica din Lucăceni la serviciul Cinci Domnului 4 suflete s'au predat lui Dumnezeu, iar la Sânmielăuș la Cina Domnului un suflet s'a predat Domnului.

O FRUMOASĂ SERBARE a avut loc în ziua de 13 Martie, în biserica baptistă Mălinești, jud. Hotin. Serbarea a fost împodobită cu poezii, duete, cântări în

cor și de orchestră. A luat parte și corul din Cerlena Mare. Cuvântul Domnului a fost vorbit de fr. Z. Rusu, Șt. Sănduleac, Porfir Bernic și fr. M. Banariu.

ÎN BISERICA BAPTISTA DIN HAȚEG, frații din mai multe comune adunați la târg, s'au întâlnit și s'au bucurat împreună lângă Cuvântul Domnului. Au vorbit fr. Simion Curia și Antone Jurma.

O FRUMOASĂ SERBARE a avut loc în biserica din Biniș, jud. Caraș, la 6 Martie, cu ocazia plecării în armată a fraților din contingentul 1938. Serbarea s'a deschis cu Imnul Regal după care fr. Măndria Ioan, conducătorul programului, a arătat datoria creștinului ca bun patriot. Au mai vorbit frații V. Docleanu, N. Lungu și I. Taran. S'au declamat poezii și a cântat corul din loc.

ÎN BISERICA BAPTISTA din Constanța, s'a ținut între 14-20 Febr. o săptămână de evanghelizare de către fr. Strobel, care a vorbit despre „Credințosul și moștenirea din cer”. Biserica a avut clipe de trezire și reînsoflire la lucru.

ÎN VRANI, JUD. CARAȘ, s'a ținut căsătoria religioasă a fr. P. Buriman cu sora C. Vranianța. Actul căsătoriei a fost condus de către fr. Traian Dragu, păstorul bisericii, ajutat de frații Gh. Sința și Iosif Ghiocel, conducătorul Cercului.

DUPA O SCURTĂ SUFERINȚĂ a încetat din viață fr. I. Urcan din Arad-Șega. Serviciul înmormântării a fost îndeplinit de către frații G. Șerban, M. Iovin, P. Brândăș, E. Jiva, C. Pascu și I. Teretean. A luat parte și muzica din biserica din Pârnea-Arad.

FRATELE GHIORGHIU din Constanța și-a sărbătorit nunta de argint, 25 de ani de căsnicie creștinească.

Grija de albine. Odată cu venirea primăverii, ceice au stupi, trebuie să-i deschidă și să le facă o curățenie bună. Stupii slabi, cari n'au hrană, trebuie ajutați dându-li-se miere în faguri, sau pastă de zahăr, dar să nu li se dea sirop cu zahăr. E bine să li se pună și un vas cu apă caldută și puțin sărată. Să se pună pe farfurie câteva picături de miere ca să atragă la început albinele spre apă. În toate umblările la stupi, trebuie avut grijă ca ei să nu-și piardă prea mult căldura

FAPTE, PILDE și IDEI

Hristos în rugăciune

Chiar pentru Domnul gloriei rugăciunea a fost o hrană. El a trăit într-o atmosferă de rugăciune, dela început și până la sfârșit. Când avea de făcut lucrări mari, sau avea să întâmpine greutăți ori încercări, El se ruga.

La botezul Său, se roagă. La alegerea ucenicilor Săi, se roagă. Înainte de a face minunile Sale, se roagă. La schimbarea la față, se roagă. La mormântul lui Lazăr, se roagă. Când poporul voia să-L facă rege, El se roagă.

Ultima zi a suferințelor Sale a fost o rugăciune. Cu rugăciune a petrecut înțunecul de agonie din Ghetsemani. Cu rugăciune aduce El înaintea Tatălui plin de milă, pe cei ce-L omoară. În rugăciune Isi predă sufletul în mâinile Tatălui. Dacă El a avut așa mare nevoie de rugăciune, cu cât mai mult noi?

În rugăciune sunt secrete cari nu pot fi explicate. Noi însă, prin credință putem pătrunde în aceste secrete, când ne uităm la Isus Hristos vărsându-și sufletul în rugăciune și lacrimi. Poți răspunde la o mulțime de întrebări, când îl vezi pe Salvatorul pe genunchii Săi. El, care știa toată legea universului mai bine, ca cel mai înțelept filosof. Dacă Dumnezeu n'ar răspunde la strigătul rugăciunii, El nu s'ar fi rugat.

Creștinul care se roagă în secret, e creștinul sfânt, creștinul care luminează, creștinul a cărui viață e un lung serviciu pentru Mântuitorul, și a cărui inimă e plină de bucuria mântuirii.

Creștinii

trebuie să vină pe genunchii lor în pocăință și să se scoale de pe genunchi în credință, să înceapă lucrări mari și noi în numele Celui crucificat. Dumnezeu încă trăiește, cuvintele, promisiunile și încurajarea Sa nu sunt în zădar. Mulți cred, că suntem în timpul marilor triumfuri pentru cauza Domnului. Stăruința în rugăciune pentru o mai multă lumină răspândită, pentru o conducere spirituale a bisericii, aduce multă roadă.

O predică a lui Gipsy Smith

Într-o cuvântare ținută la un seminar, Gipsy Smith, spus între altele: „Aș vrea ca tinerii studenți să-și cunoască chemarea. Nu fiți leneși. Lucrați, lucrați, ca și când totul atârna numai de voi. Încredeți-vă în Dumnezeu, ca și când totul ar atârna de Dumnezeu. Veți avea aceleași rezultate ca și pe timpurile apostolice Dumnezeu este același. Isus este același. Duhul Sfânt este același. Nevoile lumii sunt aceleași. Păcatul trebuie omorât așa cum îl omoară Dumnezeu.

zeu. Singurul leac al păcatului este crucea. Veți vedea lucruri pe cari le-au văzut sfinții din trecut. Lucrul vostru este fixat pentru voi. Încercați să trăiți o viață pe care s'o aprobe Dumnezeu”.

Omul n'a fost creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu ca să se târască, ci ca să se înalțe; nu ca să privească în jos, ci spre ceruri.

Nu moartea strică sufletul, ci viața cea rea.

Viața voastră

Ce trebuie să faceți cu viața voastră? Trebuie s'o jertfiți. Să fie pusă în pericol. Să fie dată Unuia cu numele mai mare. Să faceți din ea un dar de bună voie. Să se mistuie pentru ceva mai bun, decât pentru foc. Căutați să găsiți un lucru pentru care se merită ca să fie cheltuită. Muriți pentru ea în fiecare zi. Lăsați ca viața întreagă să fie un serviciu pentru cauza sfântă.

Lucrând cu o credință oarbă

„De altă parte știm că toate lucrurile lucrează împreună, spre binele celor ce sunt chemați după planul Său”. Romani 8:8.

Iată o istorioară despre un om care o vizitat faimosul atelier de covoare al lui Gobelin din Paris. El a văzut cum lucrătorii dibaci erau ocupați — făcând un splendid covor. Mâinile lor erau pline de ață din toate culorile. Ei le țeseau — după cum i se părea lui — într-o formă urâtă de mosaicuri neînțelese.

Vizitatorul a zis directorului țesătoriei: „Nu văd nicio frumusețe în această bucată”.

Directorul a răspuns: „Nu, încă nu se vede, dar să veniți peste o lună și să o vedeți după ce e terminată”.

Când timpul s'a împlinit, el s'a întors și a văzut covorul mare, frumos, întins de război, dar iar a rămas foarte dezamăgit la amestecul de culori fără desen, fără sens, și a zis: „Tot nu pot să văd nicio frumusețe în acest covor”.

Atunci a fost condus la cealaltă parte a războiului. Ce frumusețe măreață a văzut acolo! Ce culori plăcut combinate! Ce desen minunat, de nu putea să-l descrie! El n'a putut găsi cuvinte să exprime admirația lui.

Da, un covor e țesut din dos, și în timpul ce se țese, lucrătorul nu vede decât partea unde se încrucișează ațele fără nici un desen. Fără credința că va ieși un desen frumos, lucrătorul s'ar descuraja.

Dar el este sigur că lucrând până la termână desenul va ieși un lucru frumos.

Astăzi, țesând pânza noastră pe răz-

boiul vieții, noi nu trebuie să uităm că noi în locul unde stăm nu putem vedea decât ațele amestecate ale vieții. Însă când țesătura vieții noastre se va sfârși, și covorul va fi terminat, ne vom minuna ca și omul din Paris, și vom avea pentru totdeauna fericirea să privim asupra părții frumoase a lucrării vieții noastre.

Earl Trufo.

Robul care scapă un judecător dela moarte

Un judecător din Afganistan, a jinit odată o judecată sub cerul liber. El sta pe un scaun și avea de pază un gardian. Nu departe de judecător se tâvălea pe jos un fachir. Acuzatul, un rob, îmbrăcat cu o hană simplă, legat, fu adus în fața judecătorului. În timp ce judecătorul cerceta pe robul acuzat, fachirul se apropie încet de judecător. La un moment dat, sări asupra judecătorului cu un cuțit, ca să-l omoare. Păzitorul care stătea cam la câțiva pași de judecător, n'a putut veni atât de repede în ajutor, ca să-l scape. Robul însă, când a văzut aceasta a sărit între judecător și fachir. Cuțitul îndreptat spre inima judecătorului s'a oprit în coastele robului, iar judecătorul a scăpat. Rana produsă, cu toate că nu era prea mare, totuși îi înroșise pieptul de sânge. Judecătorul porunci paznicului, să-l deslege pe rob de lanțuri, să-l lege rana și să fie lăsat liber, fiind iertat. Apoi îi spusе robului: „Oricând în viitor, când ai vreun necaz, vino la mine și te voi ajuta”.

Cățiva ani mai târziu fu descoperită o conspirație din care făcea parte și copilul robului. Grupul de acuzați fu adus la judecată. Pentru fapta lor, au fost osândiți la moarte. Robul care voia să-și scape fiul, a venit la judecător, cerându-i iertarea fiului său. Judecătorul nu-l mai cunoștea și crezând că face ca orice părinte, nu-l ascultă. Atunci robul ridică brațul și cu degetul arată un semn de rană. Judecătorul și-a adus aminte de robul care l-a scăpat dela moartea sigură, și iertă pe fiul său.

Noi oare am făcut ceva bun pentru care să pretindem dela Dumnezeu iertarea? Nu. Când am făcut totul, și atunci trebuie să spunem că suntem niște robi netrebnici. Dar noi avem o pretenție pe care Dumnezeu nu o poate refuza, sângele vărsat. Și noi putem spune că, prin sângele vărsat preundem îndeplinirea promisiunii, iertarea. Sângele de pe Calvar e scăpare noastră.

Cu omul turbat nu te lua la ceartă și nu pune lemne pe focul lui.